

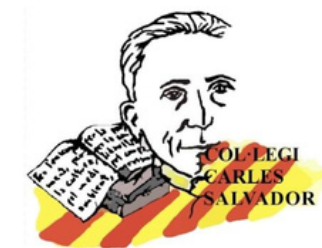
Un dia de pícnic

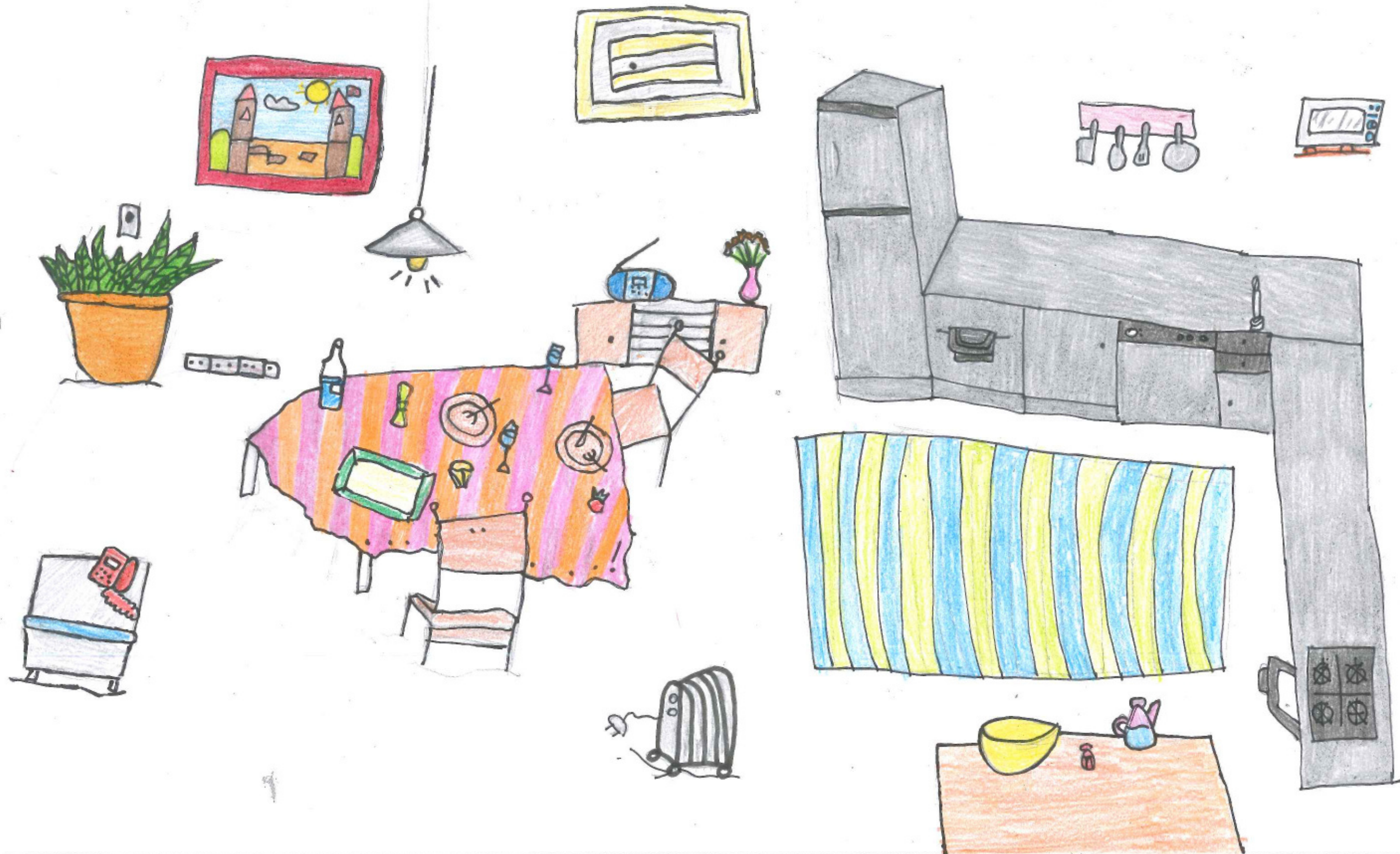

PROJECTE SALVADORS DE PARAULES

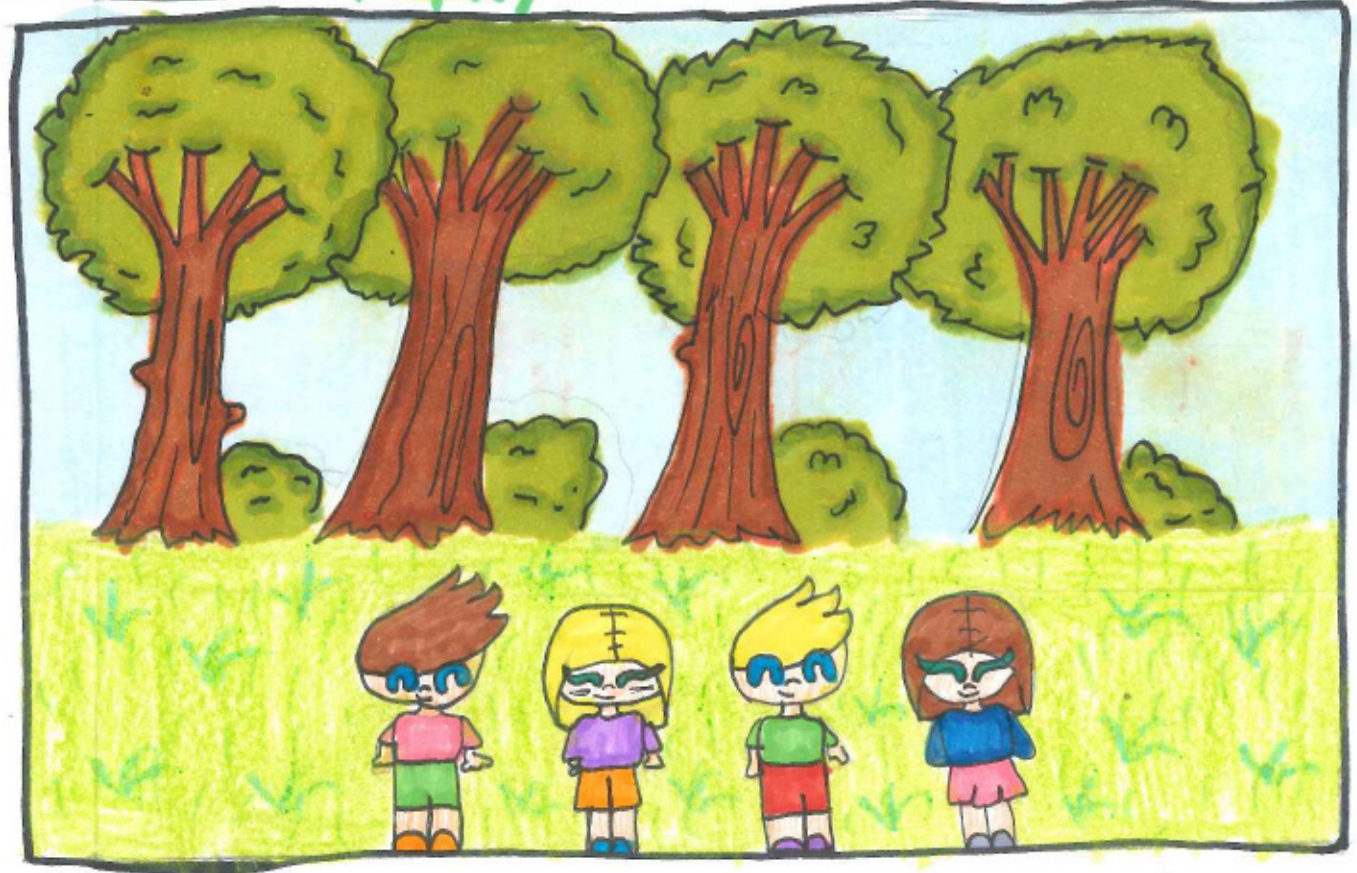
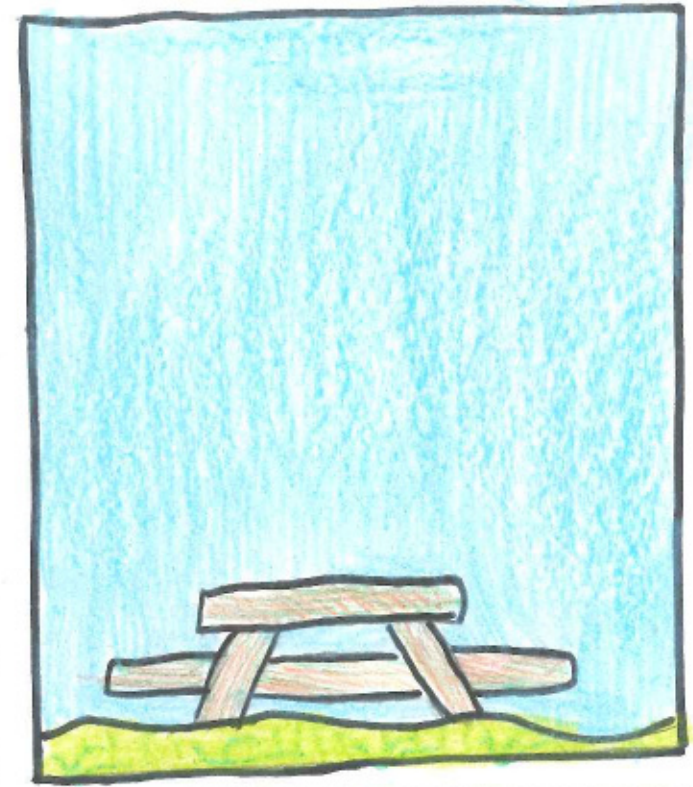
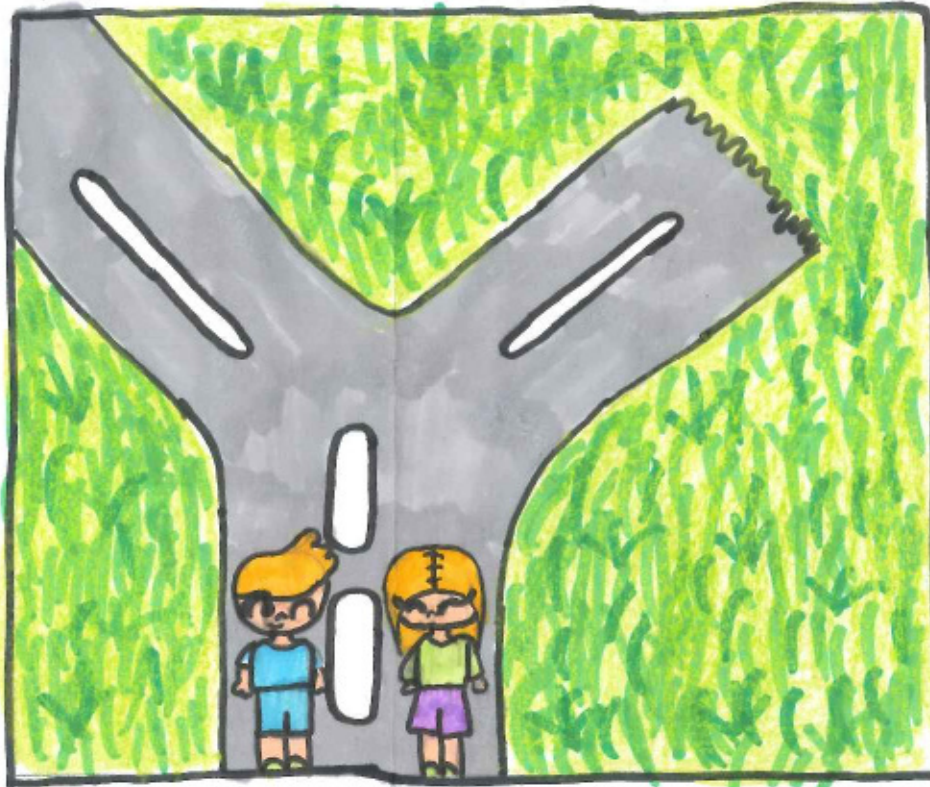
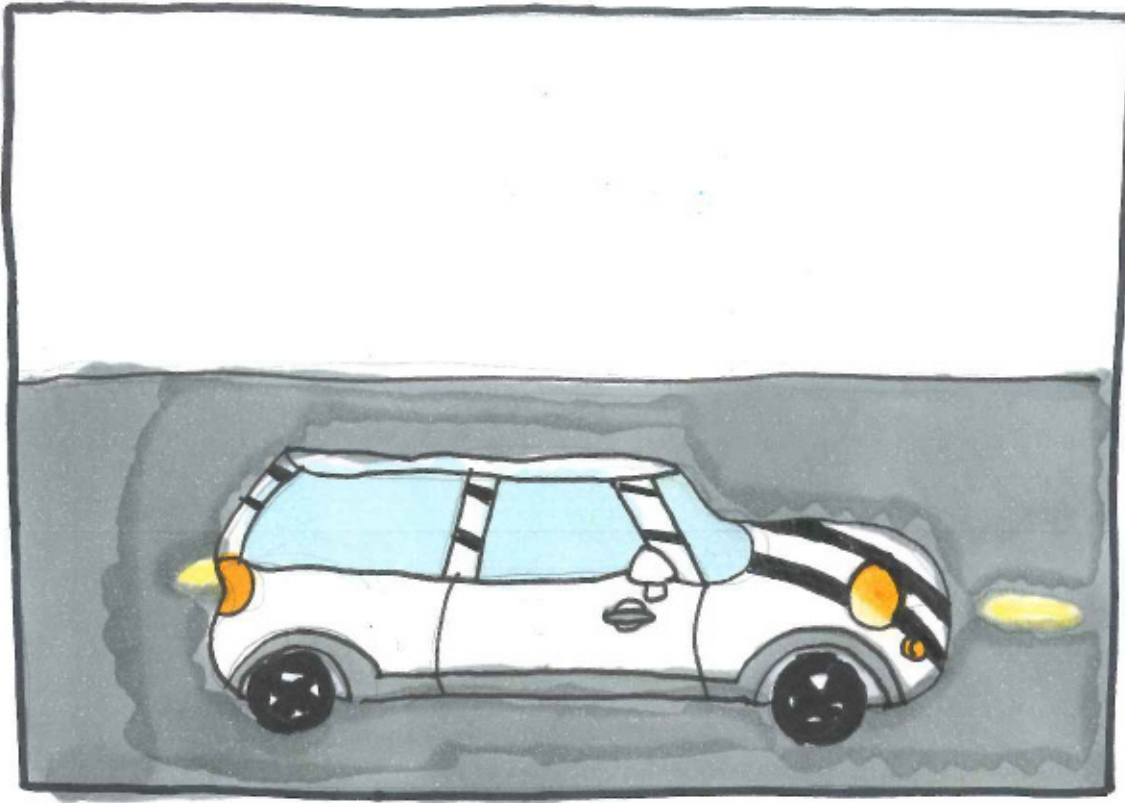
- Història inventada per l'alumnat de 5èA el curs 21-22.
- Història il·lustrada per la línia A el curs 22-23.
- Rusc i abelles de la portada pintats per l'alumnat de 2 anys el curs 22-23.

CEIP CARLES SALVADOR, CASTELLÓ

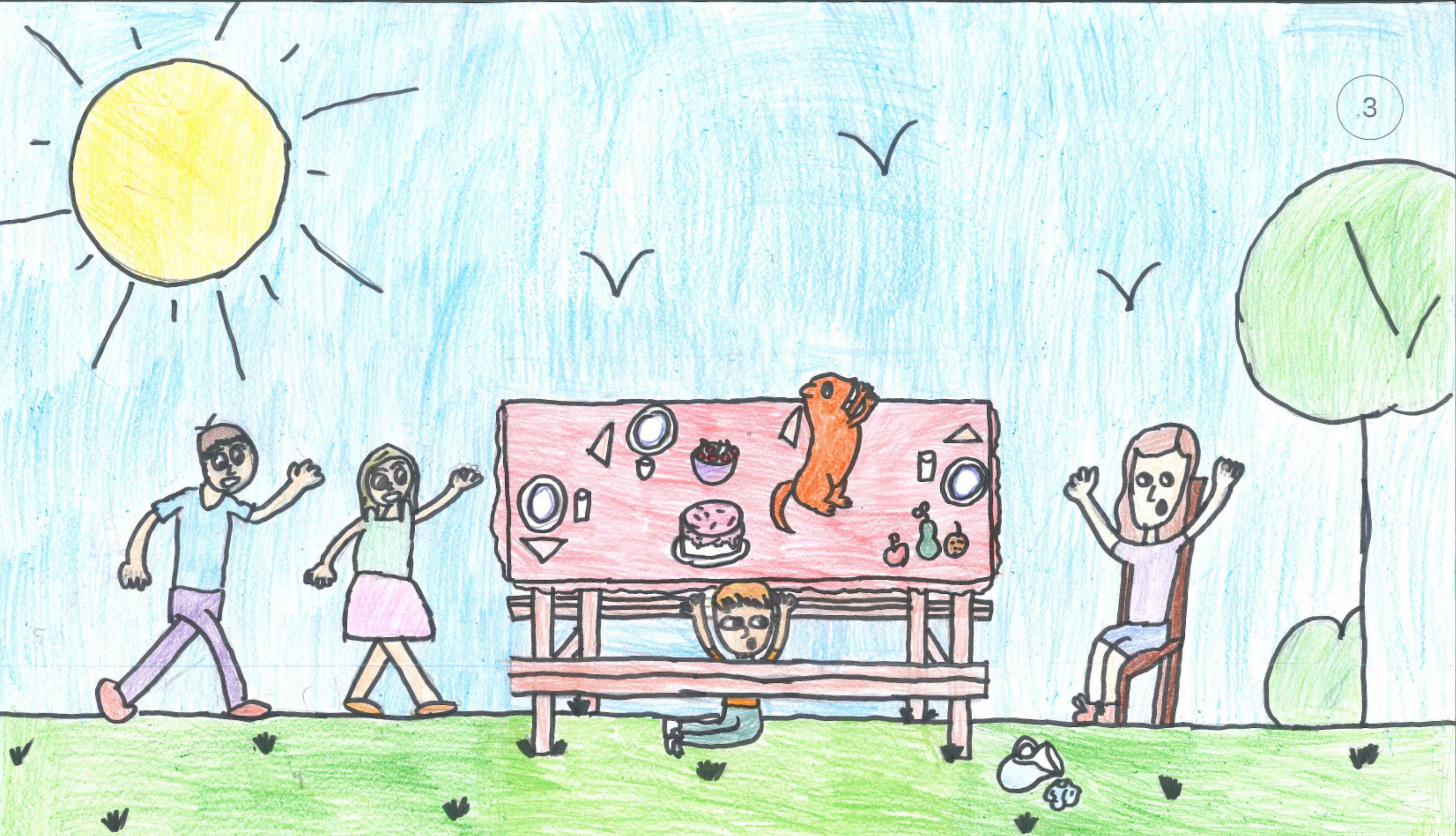

Tot va començar una setmana qualsevol de desembre, en casa de Marta i Camil quan estaven esperant què els seus amics Xavier i Llúcia vingueren a sopar. La seua mare, Bea, els estava preparant un menjar deliciós. Al cap d'una estona, els seus amics Xavier i Llúcia van arribar, i tots es van menjar els **calçots** boníssims que Bea havia estat cuinant mitja vesprada. Eren dies de festa i per això es van poder quedar a dormir tots a casa de Marta i Camil. A l'endemà, en despertar-se, van desdejunar cadascú un got de llet amb cacau. La taula estava tota ben parada, hi havia els gots de llet, però també torrades amb mantega i melmelada de préssec i de maduixa, i també unes galetes, i magdalenes, i cereals... podien triar.

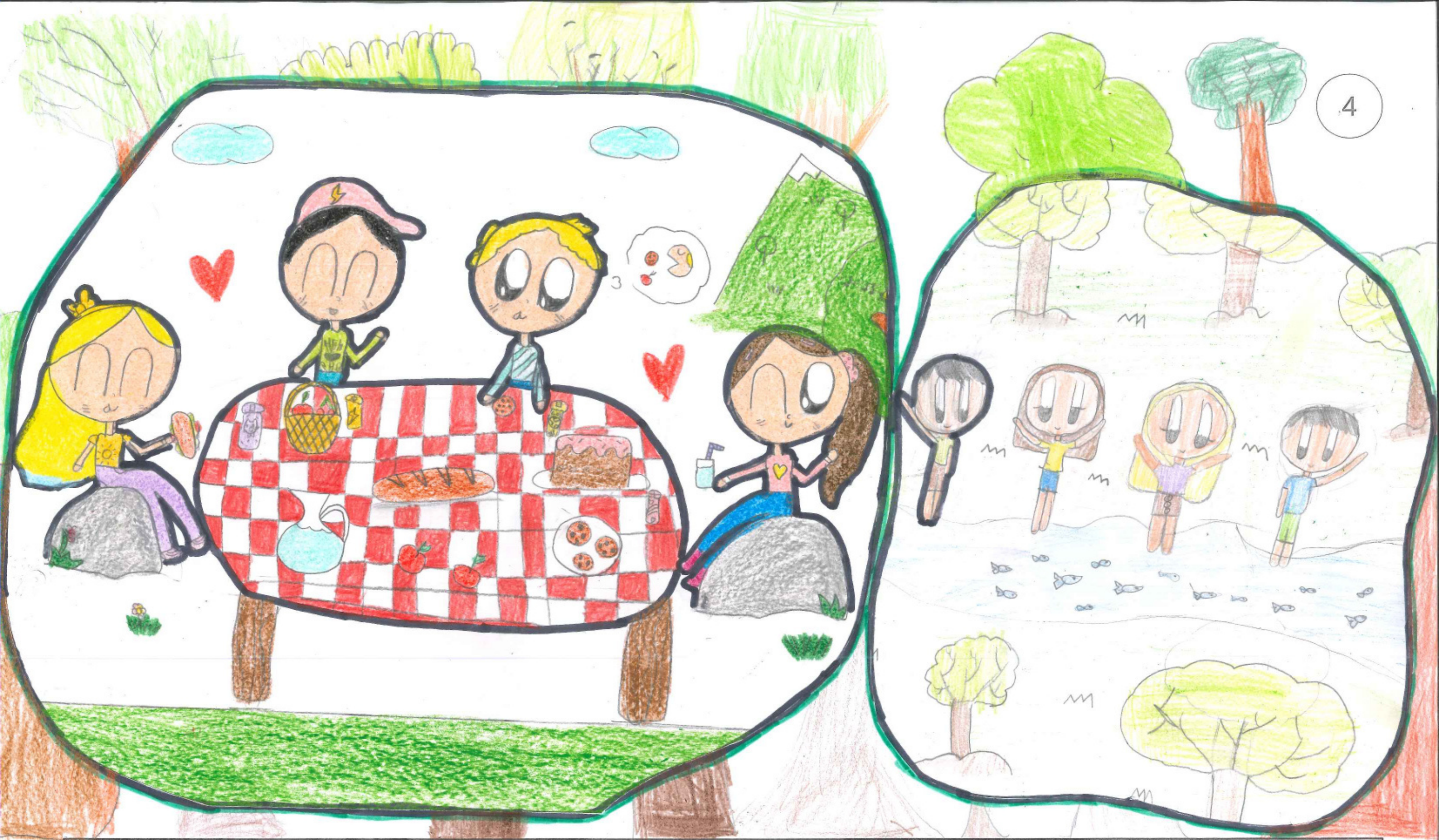

En acabar de desdejunar es van canviar de roba. Es van ficar una samarreta i damunt un xandall. I van agafar també una dessuadora, per si de cas feia fred. Van omplir la motxilla amb coses que els podrien fer falta per a una acampada, ja que... se n'anaven d'aventura pel bosc! També van preparar tot el que feia falta per anar de pícnic; ho tenien tot pensat. Bea, la mare de Marta i Camil, els va acompanyar amb el cotxe fins l'inici del camí i els va deixar sols per tal de començar la seua excursió. En un moment donat, el camí es va dividir en dos caminets, però no hi havia cap senyal indicativa finalment es van decidir a anar pel costat dret. Van caminar i es van trobar amb una taula de fusta, bruta i amb unes quantes fulles seques que havien caigut dels arbres. A sobre la taula, van posar un tapet de tela amb quadrets de color roig i blanc que portaven en una de les motxilles.

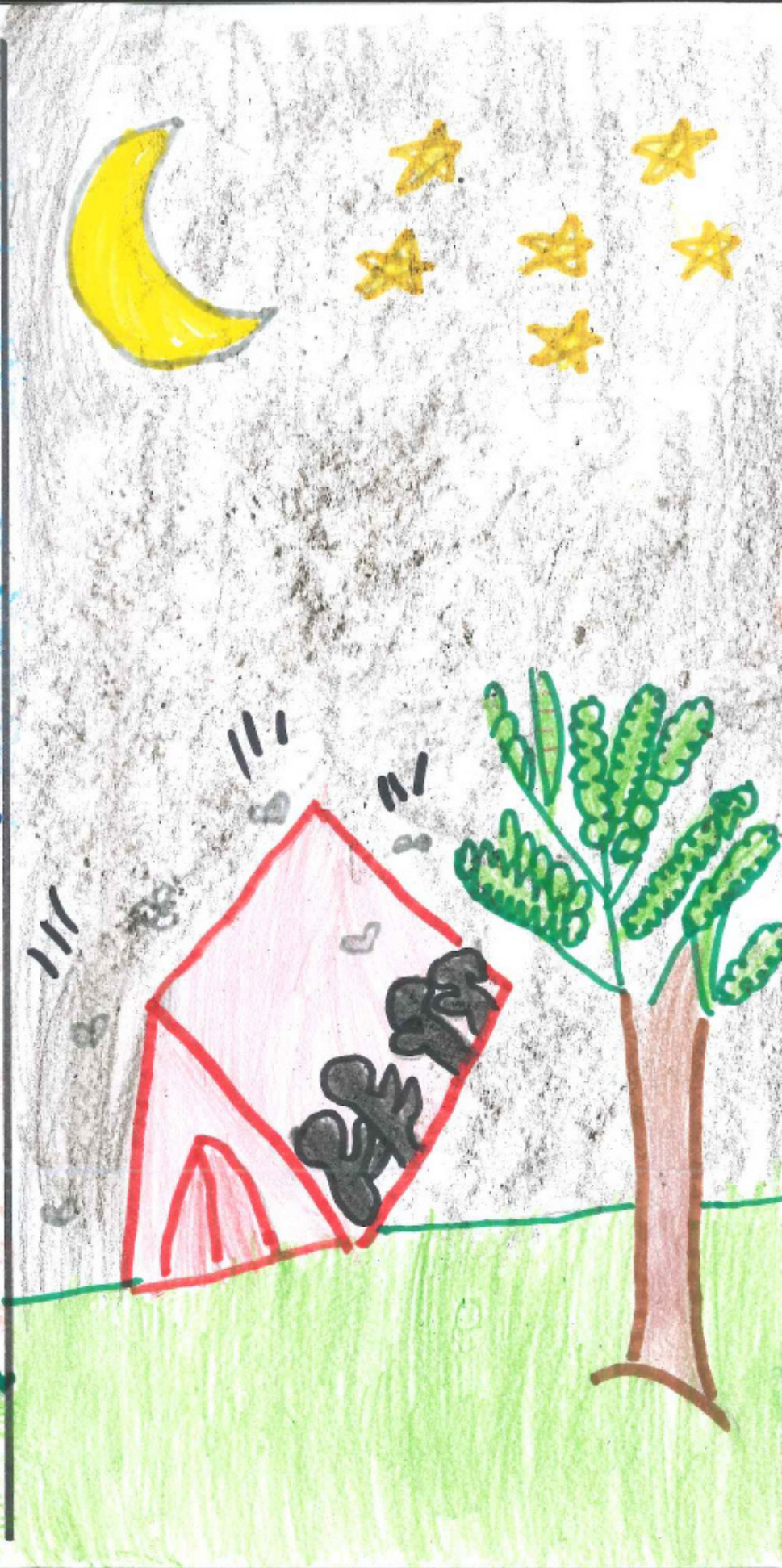

Els quatre amics tragueren els seus gots de plàstic, un pitxer, els seus entrepans (que portaven dins les carmanyoles), unes estovalles de tela i les ampolles d'aigua (fetes amb envasos reciclats). Fet i fet, amb tot allò van muntar un pícnic molt complet.

I així estaven, menjant tranquil·lament, fins que va aparèixer un furó que en saltar damunt la taula va fer caure el pitxer ple d'aigua. Tots esverats, van córrer darrere d'ell per poder agafar-lo. Què bonic que era!!! amb la seva cueta, els seus ulls ben grans, les seues gracioses orelles... amb el seu pel marró, semblava un cafè amb llet. Però tant ràpid corria, que s'estava ficant nerviós i a la fi, el deixaren anar-se'n.

Per fi, van poder continuar l'esmorzar molt a gust amb totes les coses que portaven, i van compartir els entrepans, fruita i alguns fruits secs. I l'aigua? Bé, malgrat que va caure una certa quantitat d'aigua, com tots i totes portaven les ampolles plenes, les van compartir al llarg de tota la seua aventura. Quan van acabar de fer el pícnic, van continuar caminant pel bosc. Van observar que hi havia molts arbres, entre mig dels quals hi havia un xicotet rierol, que tenia l'aigua tan clara que es veien els peus i alguns peixets xicotets que nedaven per allí, però que es podia travessar amb facilitat. Tots xapotejaren, i es van xopar els peus, però no els va importar perquè s'ho van passar d'allò més bé.

Més tard, es van perdre, i quan ja estaven cansats de donar voltes i no tenien esperances de trobar cap lloc conegut, van veure una tenda de campanya i van pensar que podrien passar la nit. Estava a l'altra banda del rierol. Però quan es van ficar tots dins per dormir, no podien pel soroll que feien els mosquits, i a més a més, tenien molta set. A punteta de dia van anar a buscar el rierol, i amb poals van portar aigua a la tenda de campanya per beure i refrescar-se.

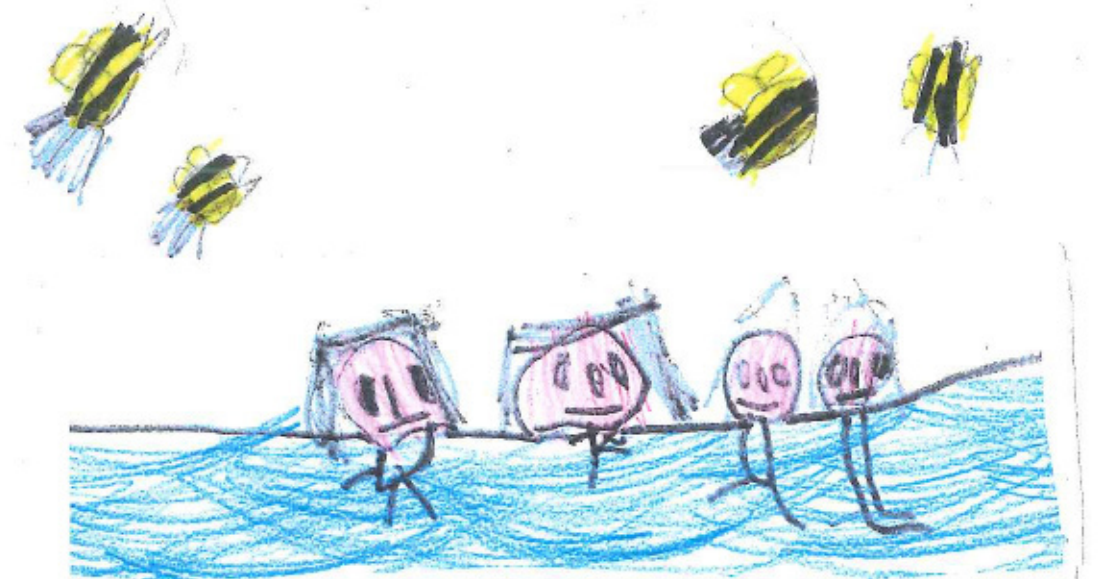
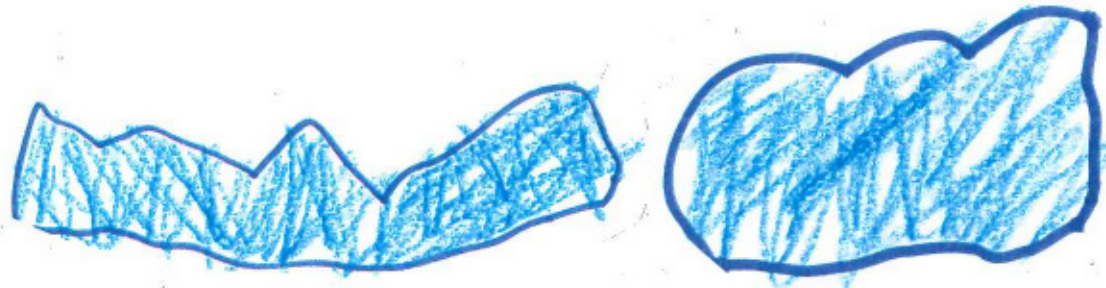

Xavier, Llúcia, Marta i Camil havien fet una bona provisió de queviures, però solament per anar de pícnic, no per passar més temps fora de casa. Començaven a faltar-los alguns aliments. Es van rentar la cara amb l'aigua del riu i van anar caminant per diferents dreceres, fins que van veure uns xiquets en un hort que feien uns empelts en una figuera. Es van apropar per veure eixa cosa tant estranya, com era possible que d'una branqueta petita podia créixer un arbre d'una altra espècie?

Era ben curiós com lligaven amb unes cordetes fines les branquetes, i com les hi enganxaven al tall de la branca més gran (que havien fet prèviament amb un ganivet xicotet). Van dinar i després de fer la migdiada, jugaren i gaudiren del paisatge, les plantes, els cucs, els pardalets, etc.

En fer-se fosc, van tornar a la tenda i van descobrir que la tenda estava trencada per la tempesta de la nit anterior. Desesperadament, van seguir buscant algun lloc per descansar, fins que van trobar una granja allà lluny. Però alguna cosa es van ensumar, semblava una granja un poquet especial, pareixia gairebé abandonada. Quan van arribar, el pany de la porta estava enganxat, no funcionava. Però, d'un cop de peu Camil i Xavier van tirar la porta i van poder passar la nit en la granja. Van dormir en una màrfega, que no era massa còmoda, però s'havien de conformar amb el que tenien. En fer-se de dia, van anar a investigar per la granja. Caminant pels voltants van veure molts animalets, porcs, vaques, i fins i tot gallines covant ous.

Però de sobte va aparèixer la propietària de la granja, que es deia Pepa i es va enfadar molt en veure'ls. I encara que els xiquets li ho van explicar tan bé com podien, que era una aventura que els estava passant, ella no donava crèdit i li era igual. La grangera, a poc a poc ho va comprendre i va intentar telefonar als pares, però no hi havia cobertura. Al no poder comunicar-se amb els pares, la grangera va decidir portar-los ella mateixa a casa. Ja de camí cap a casa, el cotxe va ensopegar amb una pedra, que de rebot va xocar contra un arbre. I resulta que a l'arbre hi havia un eixam, del qual començaren a eixir un munt d'abelles, que espantades i empenyades voletejaven per tot arreu. Els xiquets i la grangera van reaccionar llançant-se a l'aigua, i d'aquesta manera s'hi van salvar de l'eixam. La grangera, molt agraïda, va seguir acompanyant els xiquets a casa.

Una volta en casa, i com que ja era molt a prop el Nadal, van aprofitar per anar pel seu veïnat i cantaren nadales. I per a la seua sorpresa, tothom els hi va donar moltes estrenes en recompensa per ser uns xics i xiques tant valents. I així s'acomiadaren fins un altre Nadal, desitjant-se: bones festes i bon any!

**PARAULES SALVADES PRESENTS
EN AQUESTA HISTÒRIA**

calçots

furó

estrenes

pany

covar

empelts

pitxer

eixam

màrfega

LES HAS TROBADES?

**CEIP CARLES SALVADOR,
CASTELLÓ**